

یاد جانبختگان کشتارهای سی ساله‌ی حاکمیت‌اسلامی را در خاوران گرامی بداریم

سی و یک سال از مصادره‌ی انقلاب می‌گذرد. نظام اسلامی حاکم در تمامی این سی و یک سال بدون وقفه به سرکوب، زندان، شکنجه و اعدام مخالفین مشغول بوده و هست. دستگاه سرکوب ضد انقلابی حاکمیت بدون تاثیرپذیری از اختلافات «خانوادگی» جناح‌های حاکم که گاه بسیار هم پرسروصدا شده، در مسیر ضد انقلابی و ضد مردمی راه خود را رفته و ابزاری فراجنحی در جهت حفظ نظام و سرکوب مخالفین بوده است. اما در روند این سی و یک سال دو نوبت در کشتار و شکنجه‌ی مخالفین روی اسلاف خود را سفید کرد. یکی در دهه‌ی 60 که با بهانه‌ی جنگ توانست در یورش ده ساله، و نقطه اوج آن سال 67، مخالفین را قتل عام و قلع و قمع کند و یکی در دو ماه اخیر: زمانی که مردم به خاطر عمیق شدن شکاف جناح‌ها، پس از سی سال توانستند فریادهای فروخورده‌ی خود را به خیابان‌ها و پشت‌بام‌ها ببرند و خواستار بازپس‌گیری انقلابشان شوند.

سی سال پس از حاکمیت اسلامی به رغم تعمیق شکاف‌های جناحی، دستگاه سرکوب باز هم همان کاری را با مخالفین می‌کند که سی‌سال پیش با آن‌ها کرد: سرکوب، زندان، شکنجه، تجاوز جنسی، اعدام، مضحکه‌های اعتراف‌گیری و پرونده سازی... اما این بار به واسطه‌ی اینکه هدف حاکمیت بیشتر ارباب مخالفین بود، در وحشیگری و شکنجه‌های قرون وسطایی گوی سبقت از تمامی اسلاف فاشیستش ربود.

اگر خبر کشتارهای دهه‌ی شصت و به ویژه کشتار جمعی زندانیان در سال 67 کمتر به گوش جهانیان رسید و بسیاری از سازمان‌های «مدافع حقوق بشر» و دولت‌های «مدافع دموکراسی» خفقان گرفته بودند، این بار به واسطه‌ی فریادهای رسای مردم، خبررسانی مردمی، فشار افکار عمومی و نیروهای مترقی در اقصا نقاط جهان، هیچ قدرتی قادر نیست فریاد مردم را نادیده بگیرد، حتی عناصری از خود حاکمیت اسلامی. اما جدا از اینکه چه کسانی از این فریادها حمایت می‌کنند، ماهیت این فریادها با فریادهای بریده شده‌ی دهه‌ی شصت تفاوتی ندارد: همه‌ی آنان خواستار آزادی و عدالتند. اما به رغم تمامی این فریادها و فشار افکار عمومی، ماشین سرکوب نظام اسلامی همان کاری را با مردم معترض می‌کند که دهه‌ی شصت با مخالفین کرد. بنابراین نظام اسلامی و ماشین سرکوبش در مقابل تمامی ما ایستاده است، ما همه از یک خانواده‌ایم. دردها و آرزوهایمان مشترک است و همه فریادی مشترک برآورده‌ایم.

ما خانواده‌های کشته‌شدگان دهه‌ی شصت در طی این سال‌ها تحت سخت‌ترین شرایط بوده‌ایم و می‌دانیم اگر این روال ادامه یابد آنچه که به ما رفته است به خانواده‌های کشتارهای اخیر نیز خواهد رفت.

عزیزانمان را ربودند، شکنجه دادند و اعدام کردند. نه از زمان محاکمه‌ی آن‌ها اطلاع داشتیم و نه کسانی که آن‌ها را محاکمه کردند دیدیم و نه جرم آن‌ها را فهمیدیم. بعد از اعدامشان نه وصیت‌نامه‌ی از آن‌ها دریافت کردیم و نه جنازه اشان را، و نه محل دفنشان را می‌دانستیم. پس از مدت‌ها جستجو گفتند که عزیزانمان را در گورهای فردی و یا دسته‌جمعی در خاوران و یا قبرستان‌های مشابه در شهرستان‌ها، دفن کرده‌اند. امروز مخالفین توی تظاهرات با باتوم و گلوله کشته می‌شوند و یا در زندان‌های رسمی و غیررسمی با وحشیانه‌ترین شکنجه‌ها و تجاوز جنسی روبرو هستند و اگر شانس بیاوریم شاید بتوانیم جنازه‌های آنان را تحویل بگیریم.

در طی این مدت

ما خانواده‌ها را نیز همانند عزیزانمان مورد اذیت و آزار قرار دادند. ما را از ادامه تحصیل محروم کردند. از کار اخراجمان کردند و راه هرگونه ترقی و پیشرفت را بر ما بستند. خانواده‌هایمان پاشیده شد و در این میان کسانی سخته کردند و یا دیوانه شدند. عده زیادی مجبور به مهاجرت از مملکت خود شده و در غربت دچار افسردگی، فقر و بیماری شدند. به بازماندگان کشتارهای اخیر نیز اجازه نمی‌دهند بر مرگ عزیزانشان گریه کنند و یا در باره‌اشان حرف بزنند. آنان را تهدید می‌کنند و راه گورستان را بر آن‌ها می‌بندند. همان کاری را با آن‌ها می‌کنند که با بازماندگان کشتارهای دهه‌ی شصت کردند.

حتی راه گورهایی که خود به ما آدرس داده بودند را بستند. زمانی درب خاوران را بستند. زمانی دیگر بدون بهانه قبرها را زیرو رو کردند و به جای گورها نهال کاشتند. اجازه ندادند حتی در خانه‌هایمان مراسم بگیریم. ما و فرزندانمان را تهدید و دستگیر کردند. به مراسمی که در خانه‌های شخصی خود برگزار کرده بودیم حمله کردند و خانواده‌ها را تحت فشار گذاشتند که حتی در خانه‌ها هم مراسم برگزار نکنند. و مگر امروز با مردم معترض غیر از این می‌کنند؟

بنابراین ما عده‌ای از خانواده‌های جانبختگان دهه‌ی شصت از مردم آزاده و آزادی طلب ایران دعوت می‌کنیم برای همدلی و همدردی با بازماندگان کشتارهای دهه‌ی شصت و بازماندگان کشتارهای وقایع اخیر روز ششم شهریور ساعت

9 صبح در سالگرد بیست و یکمین سال کشتار جمعی زندانیان، در خاوران گردهم آیند. گردهمایی ما برای طرح خواسته‌های زیر است:

1. پی‌گردد و محاکمه‌ی مسببین کشتارهای دهه‌ی شصت، به ویژه اعدام‌های دسته‌جمعی سال 67 و سرکوب، کشتار، شکنجه و تجاوزات حوادث اخیر
2. اعلام اسامی دفن شدگان دهه‌ی شصت در گورستان خاوران و اعلام اسامی کشته‌شدگان و زندانیان وقایع اخیر
3. آزادی بدون قید و شرط تمامی زندانیان سیاسی و عقیدتی
4. الغای اعدام برای هر جرمی و شکنجه تحت هر عنوانی
5. دریافت کیفرخواست محکومین سیاسی و اعدام شدگان در طی این سی سال و افشای علت اعدام آنان
6. دریافت وصیت‌نامه اعدام شدگان
7. به رسمیت شناختن محل دفن اعدام شدگان سی سال حاکمیت اسلامی در تهران و شهرستان‌ها و تحویل بدون قید و شرط کشته شدگان حوادث اخیر به خانواده‌ها و اجازه‌ی برگزاری مراسم در منازل و یا سر خاک این کشته شدگان
8. اجازه‌ی گذاشتن سنگ برقبر کشته شدگان
9. پی‌گردد و محاکمه‌ی عامرین و عاملین کسانی که اقدام به تخریب خاوران و گورستان‌های مشابه در سایر نقاط ایران کرده و به آزار خانواده‌ها در طی این سال‌ها پرداخته‌اند،
10. بازگرداندن حقوق شهروندی خانواده‌ها و متوقف کردن هرگونه محدودیت و محرومیت اجتماعی، سیاسی، فرهنگی و اقتصادی در مورد آنان... و
11. پذیرش و حفظ گورستان خاوران و گورستان‌ها و یا قبرهای مشابه در سایر نقاط کشور به عنوان سندی تاریخی از جانب نهادهای محلی و بین‌المللی